కాగితపు పూలు

[కథానిక]

శ్రీమతి ఇ. సరస్వతి

తోటలో ఒక ఏడాదిబిడ్డను ఎత్తుకొని, అటూ ఇటూ తిప్పుతూ, నడుమనడుమ గేటు దగ్గరకు వచ్చి చూస్తున్నది అచ్చమ్మ. కడుపునిండా అన్నము తిన్నా, కంటినిండా నిద్ర పోయినా, కడుపులో బాధ పోవటము లేదు. ఏమిటో అర్థము కాని బాధా, ఆవేదనా మనసులో.

తనను ఎంతో ప్రేమించిన యువకునికూడా, ఆ మొలకకోసం, వదులుకుంది! తన నెంత ప్రేమించినా—సౌఖ్యమేకాని, సుఖముయొక్క ఫలితము వద్దని తోసిపారేస్తే ఏ మాతృహృదయము భరించగలదు ?

బిడ్డ పుట్టకముందే తా నెన్నో సుఖస్వప్నాలను కన్నది. అట్లాంటిది, కనంగానే, బిడ్డను—తన బంగారు తండ్రిని — మాయంచేశారు డబ్బుకక్కుర్తికి నర్సులు! ఎంతకైనా తెగిస్తారు !

నవమాసాలు మోసి కన్న పసిబిడ్డకోసం పరితపించే హృదయాన్ని ఒక చేత్తో పట్టుకుని, పరాయి బిడ్డల సంరక్షణతో కొంతవరకు తృప్తిని కలిగించుకుంటున్నది అచ్చమ్మ.

అయినా కడుపులోంచి వచ్చే ఆ బాధ, అర్థము కాని ఆ వేదన ! పట్టలేదు హృదయాన్ని !

"అమ్మా, ఏ మైనా తెలిసిందా బిడ్డవిషయమై? కొంతవరకైనా భోగట్టా చేయగలిగారా ? మీ కడుపున పదిమంది కొడుకులు పుట్టాలమ్మా ! మీ ఋణము ఏ విధముగా తీరుస్తానో" అని ఆత్రముతో పలకరించింది, అప్పుడే కారుదిగిన శాంతను.

"తెలిసింది. అతి కష్టముమీద నీ బిడ్డ ఆచూకీ తెలిసింది. ఎక్కడుండేదీకూడా చెప్పారు నర్సులు." అని కొంచెము సందేహంతో, పెదవి విరుస్తూ చెప్పింది శాంత.

"చెప్పండి. నాబిడ్డ ఎక్కడున్నాడో. నా తండ్రికోసం నాహృదయము కొట్టుకుంటోంది. చెప్పరూ ? ఈ ఊళ్లోనే ఉన్నాడా ? నా దేహంలోని ప్రతినరమూ వానికోసం పరితపించి పోతున్నది."

"..................................."

"చెప్పండి, ఆలస్యమెందుకు? నాకొడుకు—నాప్రేమనిధి – నానోములపంట – నన్ను సుఖసాగరంలో ముంచితేలుస్తాడని స్వప్నాలను కంటున్నాను; మనోవీథిలో మేడలు కట్టున్నాను. నాబంగారునాయన ఎక్కడున్నాడో చెప్పి పుణ్యము కట్టుకోండి."

"అచ్చమ్మా! నీ కొడుకు...నీవు ఎత్తుకున్న వాడే! నాకొడుకని భయంతో, జాగ్రత్తగా, మాతృదేవతకంటె అధికంగా సంరక్షణచేస్తున్నావే, వాడే నీ కొడుకు! ముద్దుల జగదీశు నీ కొడుకే!" దడదడ కొట్టుకుంటున్న హృదయాన్ని ఒక చేత్తో అదుముకుంటూ, ఆయాసంతో, చెప్పలేక చెప్పలేక చెప్పింది.

"ఓసి రాక్షసీ, నానోట మట్టి కొట్టి, నా కళ్లు మూసి, నర్సులకు లంచమిచ్చి నాబంగారు నాయనను దొంగిలించావా ? ఏడాదినుంచి నా కడుపున చిచ్చుపెట్టిన మహాయిల్లాలవు నీవేనా ? నీది మానవజన్మేనా ?"

అచ్చమ్మ ఆవేశంతో నేలమీద విరుచుకుని పడిపోయింది. శాంత గజగజ వణికిపోయింది. భయంతో నాడులూ, నరాలూ క్రుంగిపోయినాయి. ఈ గడబిడలో ఆఫీసుకు వెళ్లిన రామమోహను రాడు కదా! అతడు వింటే కొంప మునిగిపోతుంది! తన జీవితంలో జరిగిన భయంకరమైన ఘట్టము ఒక్కసారిగా స్మృతికి తెచ్చుకుంది.

కొత్తగా పెండ్లిచేసుకొన్న శాంతారామమోహనులు మూడునిద్రల సౌఖ్యము అనుభవిస్తున్నారు. బొంబాయికి తీసుకొనివెళ్లి వింతలూ, విశేషాలూ చూపిస్తున్నాడు శాంతకు పెండ్లికొడుకు.

ఒకరోజు రాత్రి వెన్నెల్లో కూర్చుని —

"శాంతా, మన ఇద్దరి ప్రేమ శాశ్వతంగా ఉండేటందుకు ఒక కొడుకు పుట్టితే నా ధనమూ, నా కోరికలూ, నా ప్రేమా చరితార్థ మవుతాయి. నా నోములన్నీ ఫలిస్తాయి నాయిష్టదేవతలు నాకు ఒక కొడుకును ప్రసాదించితే నాపితృదేవత లంతా ధన్యులవుతారు."

ఆ సందర్భంలో, పితృదేవతల తృప్తికోసం పిల్లల్ని కోరే రామమోహనుమాటలు విని అరుచి అనిపించి, "ఇప్పటినుంచి పిల్లలయితే మన స్వేచ్ఛకు భంగం కాదూ?" అనిమాత్రము అనగలిగింది శాంత.

సమయానికి ఆమాట అన్నా రామమోహను మనస్సు గ్రహించినట్లే కనబడుతుంది శాంత. "తనకొక కొడుకు పుట్టితే అమితంగా ప్రేమిస్తాడేమో తన పెనిమిటి! ఎప్పుడూ తోచదనుకుంటూ ఇటూఅటూ తిరుగుతూఉంటాడు. తన పెనిమిటిభాయ — భర్త యొక్క ప్రేమ శాశ్వతంగా నిలిచే చిహ్నము—ఇద్దరి ప్రణయంపు రాశి — నిజంగా పుట్టితే ఎంత ప్రేమిస్తాడో భర్త తనను?" అతనికి తెలియకుండా ఒక నిట్టూర్పు విడిచింది శాంత.

* * *

ఆరోజు సాయంకాలము రామమోహను ఆఫీసునుంచి తొందరగా ఇంటి కొచ్చాడు. భార్యాభర్తలు కులాసాగా కబుర్లుచెప్పుకుంటూ, టీ త్రాగుతున్నారు.

సగం పూరీ నోట్లో పెట్టుకుని తింటూ, "యివాళ ఒక సంతోషకరమైన వార్త తెలిసింది, శాంతా! నీకు ఆసంగతి చెప్పాలని ఎంతజోరుగా కారు నడిపా ననుకున్నావు! కరాచిలో మాకంపెనీ బ్రాంచి ఒకటి ఉన్నది. అక్కడ దాన్ని వాళ్లు సరియైన పద్ధతులలో నడపకపోవటమువల్ల నష్టమువచ్చింది. అందునుంచి నన్ను అక్కడ కొంతకాలము పనిచేయమన్నారు. అంటే, ఏడాదికి తక్కువకాకుండా. నీవు కరాచి చూడలేదుకదూ? నాస్నేహితులు చాలామంది నిన్ను తీసుకునిరమ్మని వ్రాస్తున్నారు ఇదివరకే. రెండూ కలిశాయి. ఒకవారంలోపల మనము వెళ్లాలి." బుజాలు ఎగురవేస్తూ చెప్పాడు.

"నేనా? ఈ సమయములో మీతోకూడా వస్తే, మీరు ఆఫీసుపని ఏంచేయగలుగుతారు? నాకు సేవ చేయటమే సరిపోతుంది. ఇంకా కొన్నాళ్లపాటు ఒంటరిగా మీరు—"

"ఏం? నాతో కరాచికి రావటాని కేం అభ్యంతరం? ఈ అవకాశము నేను ఎన్నో దినాలనుంచి ఎదురుచూస్తున్నా. ఎందుకు రావు?"

కెంపెక్కిన చెంపలతో, సిగ్గుతో ఒకసారి కళ్లెత్తి మళ్లీ వాల్చింది శాంత. పెదవి కొరుక్కుంటూ మాట పెకలనివ్వక చిరునవ్వు నవ్వింది.

"నాతో చెప్పలే దేమి యిన్నాళ్లు" అంటూ ప్రణయసముద్రములో ముంచియెత్తాడు.

మాటమాత్రానికే అతనికి కలిగిన సంభ్రమమూ, తృప్తీ శాంతను ఉక్కిరిబిక్కిరిచేశాయి.

* * *

రామమోహనుకు ప్రతిరోజూ గంటలకొద్దీ కూర్చుని జాబులు వ్రాసేది శాంత. ఒక ఉత్తరం వ్రాయాలంటే ఎన్నో కాగితాలు వ్రాసి చింపేది. ఎన్ని వ్రాసినా తృప్తిలేక ఒక్కొక్కసారి ఫోనులో మాట్లాడేది.

అతడు కరాచికి వెళ్లిన ఆరునెలలకు మగబిడ్డ పుట్టాడనీ, మాతాశిశువులు క్షేమంగా ఉన్నారనీ జాబు వెళ్లింది.

ఇంక నిలవలేకపోయాడు. స్నేహితు లందరికీ పార్టీయిచ్చాడు.

"ఎప్పుడొచ్చి ఆకొడుకుని చూద్దునా" అనే ఉత్సాహం, ఉద్రేకం కెరటంవేస్తూ ఉండేది మనస్సులో! పాపం! ఆఉద్యోగానికి సెలవన్నా దొరకదు.

ఏం చేస్తున్నాడు, ఎట్లా ఉన్నాడు అన్నటే బులకు విధీ, విరామమూ లేదు.

* * *

ఎన్నో దినాలనుంచి ఎదురుచూసిన రోజు వచ్చింది. తన ప్రణయనిధిని చూపిద్దామని తాపత్రయపడుతున్న సమయము వచ్చింది శాంతకు. ఆసాయంకాలము రామమోహను వస్తాడు. ఆరోజల్లా తీరికే లేదు ఆమెకు. పిల్లవాడిమీద ముద్దులవర్షము కురిపిస్తూ పాటలు పాడుకుంటూ గృహాన్ని కొత్తపద్ధతిలో అలంకరించింది. ఆనందోత్సాహాలను పట్టలేకుండా ఉంది.

కొడుకుతో సహా స్టేషనుకువెళ్లి భర్తకు స్వాగతమిచ్చింది.

ఆనందబాష్పాలు తుడుచుకుంటూ కొడుకును ఎత్తుకుని ముద్దులాడాడు.

వాళ్లిద్దర్నీ విడిచి ఒక్క క్షణమైనా ఉండలేడు.

*　　　*　　　*

భర్త కొడుకును ముద్దుపెట్టుకొనేటప్పుడు శాంత మనస్సంతా కలవరపడేది. వస్తూన్న కళ్లనీళ్లను అతికష్టముతో ఆపుకుని ముఖము అవతలకు తిప్పుకొనేది.

ఒకసారి రామమోహనుకంట పడ్డ దాదృశ్యము.

"కళ్లనీళ్లెందుకు శాంతా ? ఎంత ఆనందం అనుభవిస్తున్నావు? నీకేదయినా లోపమయితే నాకు చెప్పు" అని బుజ్జగించి అడిగాడు.

"ఈసంతోషము— సుఖము— శాశ్వత మనుకున్నారా? భగవంతుడు అంతరాయము కల్పిస్తాడేమో! అంతవరకూ ధన్యులమే" అంటూ కళ్లు ఒత్తుకున్నది.

పైకి ఆమాట అన్నా, అంతరాత్మ అహోరాత్రులూ పీడిస్తూనే ఉండేది. తాను చేసిన ద్రోహము! తన పెనిమిటికి తాను కృత్రిమసౌఖ్యము ఒకద్రోహమువల్ల కల్పించింది! నిజంగా తనకే ఆకొడుకు పుట్టినట్లయితే తన కెంత సంతోషంగా ఉండేదో?

కానీ, పాపం, ఆతల్లి, ఆసుపత్రిలో పిల్లవాడిని కనపడకుండా చేస్తే, ఎంత తహతహలాడిపోయిందో? ఎంత తపించిందో?

కృత్రిమమైన తన మాతృహృదయానికే ఒక క్షణము పిల్లవాడు కనబడకపోతే తోచదే? ఆతల్లికో?

ఈవిధంగా పరుగులెత్తుతూ పరితపించే హృదయాన్ని పోగుచేసుకుంటూ తనజీవితంలోని గంభీరమైన రహస్యాన్ని భర్తకు తెలియకుండా కాలము గడుపుతున్నది శాంత.

*　　　*　　　*

జగదీశ సంరక్షణకోసం నియమింపబడ్డ అచ్చమ్మ, తనకు ఏడాదిక్రింద ఆసుపత్రిలో పుట్టిన బిడ్డను నర్సులు మాయంచేసిన విషయమై భోగట్టాచేసే షరతుమీద పనికి కుదిరింది.

సంగతిసందర్భమంతా తెలిసినతరువాత పై ప్రాణాలు పైన ఎగిరిపోయినాయి శాంతకు.

"ఏం చేస్తుందో అచ్చమ్మ. ఆవేదన అనుభవించే మాతృహృదయము ఎంతకైనా తెగిస్తుంది. అల్లరిచేసి పోలీసులదాకా పడితే కొంప లంటుకుపోతాయి. అన్నిటికంటె ముందు రామమోహనుకు తెలిస్తే ఇంకేమయినా ఉందా?

రామమోహనుకు నిజం తెలిసిందంటే — ఎవరిని తాను తన రక్తపుముద్ద అని ప్రేమిస్తున్నాడో, ఆవంశవర్ధనుడు తన బిడ్డకాడని తెలిసిందంటే భరించగలడా?

తన కష్టసుఖములు పంచుకుంటూ— తనకు వంశవర్ధనుణ్ణి ప్రసాదించింది శాంత అని మురుస్తున్న రామమోహనుకు, శాంత—వట్టిబూటకంతో—హృదయాన్ని కలచివేసే నాటకానికి సూత్రధారిణి అయిందని తెలిసిందంటే, ఆమెకు మనిషికి విధించే శిక్ష విధిస్తాడా? కలలో మాట!

పోనీ — తనకు సహజమైన, ప్రకృతిసిద్ధమైన స్త్రీవిధిని పాలించటానికి ఏమైనా అవకాశము ఉందా అంటే, తాను తలక్రిందుగా తపసుచేసినా బిడ్డతల్లి కాలేదని ఎంతమంది డాక్టర్లు చెప్పలేదు?"

అచ్చమ్మకు డబ్బుఆశ పెట్టింది. ఎప్పటికీ తన యింట్లో తన మాదిరిగానే ఉండమంది. ఏది కావాలంటే అది యిస్తానంది ఆబిడ్డనుతప్ప.

ఆబిడ్డ వచ్చినతరువాత తన సెంతో ప్రేమిస్తున్నాడు తన పెనిమిటి. అన్ని ఆశలు— అన్ని కోరికలు అడుగంటిపోవలసినదేనా ఆదంపతులకు?

శాంత అచ్చమ్మను పిచ్చిఆసుపత్రిలో చేర్పించింది. అచ్చమ్మ మళ్లీ మామూలుస్థితికి రాజాలదని డాక్టర్లంతా చెప్పారు.

"జగదీశ నాకొడుకు. నీవు దొంగవు-రాక్షసివి" అని కనబడ్డవాళ్లందర్నీ తిట్టూనేఉంటుంది అచ్చమ్మ.

రోజూ సాయంకాలము అచ్చమ్మను చూసివచ్చింతరువాత కడివెడు నీళ్లకు ఏడుస్తుంది శాంత. "తాను తన పెనిమిటి అమూల్యమైన ప్రేమను కాంక్షించినంతవరకూ అచ్చమ్మ ఆవిధంగా ఉండవలసిందేకదూ"